

Cât de sărac să fii să nu-ți iubești și îngrijești părinții?

Răspuns: FOARTE SĂRAC

Eu am fost extrem de sărac pentru marea majoritate a tinereții mele, mai exact până la 27 de ani și asta m-a făcut un sălbatic. Râd în hohote când îmi aduc aminte o scenă cu unul din mentorii mei ce mi-a purtat de grijă multă vreme și cum mergeam pe stradă cu el iar eu mâncam un hamburger. Îmi era foame și am intrat în stare de flux înfulecând. Omul s-a uitat la mine, m-a lăsat să înghit și a zis: "Zmeule, mai încet că e al tău tot. Îți mai iau unul dacă vrei."

M-am oprit și am conștientizat imaginea. Parcă eram adus din pădure. În condițiile astea, comportamentele mele erau și ele de sălbatic. Comportamente agresive, venite din frustrare. Uram lumea. Mă uitam să văd ce pot să iau de la cei din jur, și nu aveam de gând să dau nimic. Trebuia să mai supraviețuiesc o zi.

Iar relația cu părinții era proastă de tot.

Vezi tu, cam tot ce faci în viață și e important pentru tine, relațiile și banii, sănătatea și familia, vocația și pasiunile tale, TOTUL va purta amprenta relației pe care o ai cu tine însuși. Dar cine ești tu însuși? Ești jumătate mami și jumătate tati, din punct de vedere genetic. Cromozomi, alea alea, știință. Dar mai e ceva interesant. Ai genele părinților tăi. Și cică există genotip și fenotip.

Genotipul reprezintă tot fondul genetic, cu întregul său potențial, inclusiv potențial adormit care poate fi trezit în condiții potrivite, iar fenotipul reprezintă rezultatul vizibil și observabil dat de interacțiunea genelor cu mediul, și care devine personalitatea, comportamentele și întreaga ta viață.

Ce vreau să zic cu asta? Că tu nu ai doar nas, gură, înălțime și corp fizic de la mama și de la tata dar ai un pachet de trăsături de personalitate și caracter.

Tu îi conții în tine pe tatăl și mama ta și aici e marea revelație.

Relația pe care o ai cu părinții tăi este relația pe care o ai cu părți din tine însuși. Întoarce spatele tatălui sau el ție și poți spune PA modelului masculin sănătos și energiei masculine: direcție, hotărâre, curaj, acțiune, atitudine, perseverență. Ignoră-ți mama sau ea pe tine și poți să îți iei ADIO de la tot ce înseamnă trăsăturile energiei feminine: iubire, empatie, grijă, emoții.

Și apoi mergi prin viață înjurându-ți părinții și întrebându-te de ce relațiile tale sunt de cacao, de ce nu ai bani, de ce ai tot felul de boli, de ce viața ta e un coșmar.

Păi de aia boss, pentru că nu poți să fugi niciunde de tine și de creatorii tăi biologici. Viața începe pentru tine personal DUPĂ ce ai integrat armonios în tine pe cei doi creatori ai tăi. Ok, hai să mergem mai departe. Și eu m-am făcut vinovat de comportamentele de rahat față de părinți până pe la 30 de ani și am plătit prețul.

Pe mama nu o mai vizitam și o acuzam că nu m-a iubit, că nu a câștigat destui bani, că e nebună. Pe tata l-am acuzat că e alcoolic, nu are ambiție și voință, că nu luptă, că e un ratat și mă face de râs.

TOTUL era despre mine.

Copilul mic și răsfățat care dă cu piciorul în pământ că nu primește ce vrea el. Bine, psihologic vorbind, am suferit. Ca mulți dintre noi. Am 7 traume din 10 pe scara testului ACE (adverse childhood experience) pe care poți să-l faci aici: <http://www.personalitatealfa.com/blog/liber-si-gras-sau-sanatos-si-sclav/>

Am fost puțin neglijat, am fost puțin terorizat, am fost puțin abuzat. Puțin mai mult. Ca destul de mulți dintre noi. Și apoi am crescut. Am plecat de acasă. Am luptat singur împotriva lumii, mi-am descoperit vocația, m-am cocoșat de la responsabilități și eforturi și am reușit. De la 22 la 29 de ani mi-am făcut o viață. Apartamentul meu, iubită, o afacere mică și viaie.

Am reușit să îmi depășesc condiția și să obțin acele lucruri pe care ni le dorim toți cel puțin o vreme și mai ales la început de drum. Casă, iubire, bănuți. Dar dincolo de eforturile uriașe pentru a obține aceste lucruri, Pera avea 90 de kile, 25 de kile în plus de grăsime pe el, era veșnic stresat și îi ieșeau bube pe el, era irascibil, furios, agitat.

Niciodată nu era destul, tot timpul trebuia să muncesc mai mult, să fiu mai mult, să evoluez mai mult dar aveam toate frânele posibile trase și eu nu știam asta. La 30 de ani mi-am luat viteză în relația de cuplu și întreaga mea viață avea să se schimbe în bine, printr-un singur gest providențial.

De ce doar săracii nu-și iubesc și îngrijesc părinții.

Eu consider că viața mea sănătoasă, prosperă, care să mă hrănească sufletește, începe la 32 de ani. De ce la 32 de ani? Pentru că atunci în inima mea am făcut pace cu părinții. Am acuzat-o pe mama că era tot timpul plecată și nu mi-a dat afecțiune, și de abia la 32 de ani am înțeles că a fost plecată ca să muncască și să avem acoperiș deasupra capului, mâncare și să aibă grijă de mine cât poate de bine.

I-am cerut bani până pe la 25-26 de ani, și îi ceream și luam banii ca și când mi se cuveneau. Îi luam cu ciudă, cu furie. "De ce m-ai făcut dacă nu poți să ai grijă de mine?" îi spuneam uitând că deja sunt un tânăr măgar ce poate să muncească. Săraca de ea a împărțit salariul ei de

Învățătoare cu mine, pentru că în anul 5 de politehnica am renunțat la inginerie ca să merg la psihologie.

Au urmat cei mai săraci material ani din viața mea, dar unde am dormit? Acasă la mama. Ce am mâncat? Mâncarea mamei. Cine plătea curent, întreținere și internet?

Mama!

Dacă eu am ceva azi, mama a fost primul investitor și ei trebuie să îi mulțumesc eu zilnic și oricine a primit ceva bun de la mine vreodată. N-am apreciat un acoperiș deasupra capului, un pat, o ciorbă caldă și de aia am fost un sărac și un frustrat.

Tata, un alcoolic ce ne-a părăsit.

Mai mult, 4 ani ne-a terorizat. A spart ușa de nenumărate ori, a agresat-o pe mama, ne făcea să tremurăm în pat noaptea în timp ce el urla de jos că o omoară. I-a aruncat mamei pe geam mașina de tricotat cu care ea făcea niște bânuzi în plus, din care și el lua ca să bea. Nu a mai putut să folosească niciodată mașina aia.

Ne-a spart vizorul de la ușă și a stins un muc de țigară în el și a scrijelit cu un cuțit pe ușă simboluri care numai el știa ce înseamnă. Am rămas cu ușa aia 4 ani și stăteam la etajul unu așa că toți vecinii treceau ca în fața unui monument al violenței domestice. Nu schimbam ușa pentru că nu aveam bani, dar nici nu avea sens. Nebunul se putea întoarce oricând.

4 ani de zile de teroare zi de zi.

Azi nu suport interfonul și nici telefonul mobil care e tot timpul pe silent, deși am 37 de ani și mă aș bate și cu ursul dacă aș fi încolțit. Mi-am urât tatăl pentru că o rănea pe mama. Mi-aș fi dorit să am putere să-l bat. Și când am avut...am scris articolul asta

<http://www.personalitatealfa.com/blog/da-mi-putere-sa-mi-bat-tatal/>

Apoi mi-am disprețuit tatăl pentru că e un ratat după standardele societății. Alcoolic, fără job de ani de zile, pute că e nespălat, toată ziua în birt căutând un muc de țigară, căutând compania celor ca el, că poate pică de una mică. Și în același timp, mi-am iubit tatăl și mă uram pe mine pentru că nu pot să încetez să-l iubesc.

Era ceva în mine ce mă făcea să mă ridic în fiecare sâmbătă, și am făcut asta de la 17 la 30 de ani și să merg să-l vizitez pe unde îl găseam. După 25 de ani, când am început să câștig primii mei bani din cărțile pe care le vindeam, am început să îi duc câte un pachet de țigări, câte ceva de mâncat. Cu cât creștea capacitatea mea de a face bani, cu atât și el primea mai mult. De la 25 la 32 de ani l-am întreținut și nu mă deranja. Am încercat să-l fac să nu mai bea. M-am mutat la el și îl supravegheam. Îl hrăneam, îl îngrijeam, ieșea din sevrajele groaznice prin care trecea, de zici că era exorcizat.

Și apoi era abstinent. Cel mai mult 14 luni. De obicei câteva săptămâni sau doar zile. Ce nu am știut atunci dar acum sunt convins, e că ce l-a făcut să nu bea și să încerce să trăiască viața asta a fost conexiunea pe care o făceam cu el când îi acordam mai multă atenție. Când îl lăsam singur, era direct în birt. Ei bine, între timp, viața mea devenea tot mai frumoasă.

Aveam o nouă iubită la 30 de ani, pe Oxana, soția mea azi. Slăbisem cele 25 de kile în plus de care ți-am zis mai sus. Pentru prima oară în viața mea simțeam ceva cu totul nou. O împlinire în suflet, o liniște mentală și emoțională pe care nu le simțisem niciodată. Sălbaticul de Pera, rebelul și nonconformistul, războinicul ce găsea inamici peste tot, se îmblânzea. Se umaniza. Și asta nu datorită banilor, a reputației crescânde ca psiholog, a faptului că arătam fain cu cămașa în pantaloni pentru că nu mai aveam burtă.

Starea de bine venea pentru că începeam să fiu conectat la oameni dragi.

Lucram în afacere cu doi dintre cei mai buni prieteni ai mei. Oxana era o femeie ce mă inspira, iubea, admira și îmi hrănea sufletul. Cititorii mei progresau și comunicam cu ei, simțeam că devenim o familie tot mai numeroasă. Sorin, antrenorul de la sală îmi cerea permanent să îmi depășesc condiția și se vedea că își pune toată inima.

Și astfel, am început să mă întorc spre părinții mei cu alți ochi și o altă atitudine.

A urmat cea mai frumoasă amintire din viața mea. Crăciun cu ambii părinți la masă. Am făcut un video în care povestesc experiența, aici: [Cea mai frumoasa amintire de Craciun](#)

Acum îmi iubesc părinții. Aș bea cu tata cot la cot. L-aș duce în excursii. L-aș lua la orice chef cu mine. Aș trăi viața cu el și ar fi o sărbătoare. Dar a murit și nu mai pot face nimic din toate astea. Cum am făcut pace cu tata? Când am umblat în papucii lui, când am trăit ce a trăit el, atunci l-am înțeles și mi-au fost limpezi toate motivațiile și comportamentele lui.

Când am înțeles că el trece prin lucruri mai grele decât mine și are mult mai puțin ajutor decât am eu. Dacă mie mi se pare greu, cum o fi pentru el? Până la 30 de ani m-am îmbătat de vreo 2 ori. Apoi, m-am relaxat legat de alcool și nu am mai fost așa înverșunat. Când trăgeam câte o beție, mă simțeam exact cum se simțea tata. Înțelegeam atitudinea lui jovială, glumele, sentimentul de putere personală și de lipsa grijei pentru ziua de mâine pe care ți-l dă beția. Am înțeles și mahmureala de după.

Doar că eu când mă trezeam, aveam o viață plină. El avea doar mizerie și oglinda unei vieți irosite. Eu aveam soție, prieteni, un trib întreg, el pe nimeni. Eu sunt tata, cu toate calitățile și slăbiciunile lui. Dacă nu aș fi făcut pace cu el, în mine, aș fi suferit toate suferințele lui. Am înclinația lui spre dependențe, am un demon autodestructiv, am tot pachetul dar prin iertare și iubire, față de mine și tata, ne-am depășit condiția tot neamul.

Mentalitatea de lipsă, de sărăcie, senzația că nu ești destul și că nu ai destul este ceea ce te face să-i acuzi pe cei din jur că nu îți dau destul, că nu te tratează bine, că nu te respectă, că nu te iubesc.

Relația cu părinții e un test pentru propriul tău nivel de evoluție.

Dacă tu nu ești bine sufletește și material, nu poți să dăruiești. Ai nevoie să primești. Doar după ce mi-am depășit condiția, am alergat spre părinții mei și i-am luat în brațe și le-am zis : " IERTAȚI-MĂ" Nu ați greșit cu nimic. Eu am fost prea centrat pe mine, pe nevoile mele, pe suferințele mele. Acum văd și înțeleg întregul tablou și vreau să știți că totuși aveți un fiu. Nu doar în acte sau cu numele, ci cu sufletul.

Vezi tu, grija față de alții vine după grija față de tine.

TU trebuie să fii bine și prosper cu adevărat prima oară.

Concluzia finală pe care aș vrea să o reții este că singura cale pe care o știu ca să poți face ceva bun în lumea asta, este să fii tu bine. Să te simți bine, să ai ceea ce îți trebuiește, să fii un adult sănătos și responsabil care simte că poate să dăruiască. Atunci și doar atunci nu îți vei mai trata părinții și pe cei din jur ca bancomate de la care poți cere fără limită.

Și vreau să te întreb: tu cum ai grijă de tine? Ești bine? Ce e nevoie să se întâmple ca să fii bine? Lasă-mi un mesaj sub articol și ne punem pe treabă, facem un plan și îi dăm bice pentru a-l executa.

Zi-mi ce ai nevoie ca să fii cu adevărat bine.

Cu drag, Pera Novacovici

P.S.

Locurile la Alfacamp se umplu repede. Asigură-ți și tu unul aici: <http://personalitatealfa.com/evenimente/alfa-camp-ski-kopaonik-2018/>.

